

“Beslutet att Sverige skall bli mångkulturellt är i realiteten ett beslut under extrem osäkerhet och dessutom oåterkalleligt. Att hals över huvud kasta sig in i ett sådant samhälle och på kort tid otalt omstöpa sitt land är som att köpa en lott för hela familjeförnögenheten.

Det är en omdömeslöshet av monumentala proportioner.”

Jan Elfverson, i “Politikens haveri”

Ur Per Albin Hanssons folkhemstal i riksdagen 1928:

“Hemmets grundval är gemenskapen och samkänslan. Det goda hemmet känner icke till några privilegierade eller tillbakasatta, inga kelgrisar och inga styvbarn. Där ser icke den ena ner på den andre, där försöker ingen skaffa sig fördel på andras bekostnad, den starke trycker icke ner och plundrar den svaga. I det goda hemmet råder likhet, omtanke, samarbete, hjälpsamhet.

Tillämpat på det stora folk- och medborgarhemmet skulle detta betyda nedbrytandet av alla sociala och ekonomiska skrankor, som nu skilja medborgarna i privilegierade och tillbakasatta, i härskande och beroende, i rika och fattiga, besuttna och utarmade, plundrare och utplundrade.

Det svenska samhället är ännu icke det goda medborgarhemmet. Här råder visserligen en formell likhet, likheten i politiska rättigheter, men socialt består ännu klassamhället och ekonomiskt råder fåtalets diktatur. Olikskatterna äro stundom skriande: medan en del leva i överflöd, gå många från dörr till dörr för att få beta bröd, och den fattige ängslas för morgondagen, där sjukdom, arbetslöshet och annan olycka lurar.

Skall det svenska samhället bli det goda medborgarhemmet måste klasskillnaden avlägsnas, den sociala omsorgen utvecklas, en ekonomisk utjämning ske, de anställda beredas andel även i den ekonomiska förvaltningen, demokratin genomföras även socialt och ekonomiskt.”

Sverige var kring 1960-talet ett modelland i världen. Vi var ett föredöme beträffande både trygghet och välfärd, fred och demokrati. Ett folkhem, med små klasskillnader och hög materiell standard.

Vårt väl fungerande samhälle, med både hög sysselsättningsnivå och utbyggda bidragssystem, har tveklöst varit en viktig orsak till att så många utlänningar - från sämre fungerande samhällen - valt att invandra till Sverige.

Ofta har asylsökande i sina mediaframträdanden särskilt uttryckt förväntningar om för dem positiva besked med hänvisning till att Sverige har ett så högt anseende som demokrati.

En fråga som härvid kan förtjäna att ställas blir dock: **hur kom det sig att vi i Sverige fick fram ett sådant välfärdssamhälle?**

Grundläggande faktorer var:

- naturtillgångar som jordbruksmark och skog, malmer och vattenkraft.
- svenska uppfinningar och på dessa baserade industrier.
- en oavbruten fredsperiod och efterfrågan på svenska produkter efter 1945.
- fred på arbetsmarknaden, med få avbrott för strejker.

Med det senare sammanhänger en annan viktig faktor: **attityder och kvalitéer hos människorna i landet:**

- Sverige hade ett homogent folk - etniskt, språkligt, religiöst och kulturellt.
- Svenskarna genomsyrades av en hög arbetsmoral och goda yrkesprestationer. “Made in Sweden” stod för kvalitet.
- Hederlighet och ärlighet har varit ett nationaldrag, vilket gjort att brottsligheten varit låg.

Massor av svenskar har gått till sina arbeten varje dag och samvetsgrant utfört sina uppgifter:

- utan att behöva manas till detta i massiva propagandakampanjer, som i kommuniststaterna.
- utan att “ha kniven på strupen” genom hot om avsked och materiell nöd, som i råa kapitaliststater.

Sverige var en gyllene medelväg, som fungerade.

Bakom detta låg något som få vid den tiden ens tänkte på, eftersom det föreföll så självklart. Det fanns en stark sammanhållning och inbördes solidaritet, genom en gemensam identitet. Vi svenskar kände en stolthet över vårt samhälle och vi hade tillsammans ett projekt: folkhemmet.

Detta projekt har några decennier senare plötsligt ersatts av ett helt annat projekt: “det mångkulturella samhället”.

Utän att svenska folket tillfrågats om saken.

“Vi svenskar lever ju i en så oändligt mycket lyckligare lottad situation. Vårt lands befolkning är homogen, inte bara i fråga om rasen utan också i många andra avseenden.”

statsminister Tage Erlander, 1965